

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoPr/1/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312202668
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:1312202668.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcu Ľ. F., bytom G. XXX, R., zast. E.. C. P., C., C. F., O. Č.. X, proti žalovanému 1. Deliace centrum, s.r.o., , so sídlom Hattalova 12, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, zapísaný v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I., oddiel : Sro, vložka č. 6064/B, zast. E.. E. F., advokátom AK F., P. X, v konaní o určenie, že žalovaný zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi pracovným úrazom zo 17.2.2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 10CoPr/2/2013-272 zo 17.10.2014 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd), rozsudkom určil, že žalovaný zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi pracovným úrazom žalobcu zo 17.2.2011 a vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení rozhodnutia o. i. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal, na základe akých skutočností a právneho titulu si nárok uplatnil, aké dokazovanie vykonal a že zistil skutkový stav. Uviedol čo vypovedali účastníci konania (č.l. 39, 96 - 100, 120), že z uznesenia OO PZ Strážske z 15.4.2011 zistil, že podľa § 215 ods.1 písm. b/ Trestného poriadku, trestné stíhanie zastavil, lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, pričom uviedol, že vykonané vyšetrovanie výsluchom poškodeného, výsluchom svedkov a správou Inšpektorátu práce Košice o výsledku vyšetrovaní príčin pracovného úrazu bolo zistené, že príčinou úrazu Ľ. F. bolo používanie nebezpečných postupov alebo spôsobov práce vrátane konania bez oprávnenia proti príkazu, zákazu a pokynom a zotrvanie v ohrozenom priestore, kde zo strany Ľ. F. došlo k porušeniu § 12 ods.2 písm. a/ zák. č. 124/2006 o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, nakoľko žalobca nedodrжал zásady ochrany zdravia pri práci a zásady bezpečného správania sa na pracovisku, s ktorými bol preukázateľne oboznámený a to tým, že počas návratu od zvitku plechu smerom k deliacej linke vošiel do nebezpečnej blízkosti a jazdnej dráhy vedľa neho prechádzajúceho a zároveň vybočujúceho vysokozdvížneho vozíka. Z oznámenia o poistnej udalosti sociálnej poisťovne zo 16.3.2011 (č.l. 11,12) zistil, že spoluzodpovednosť poškodeného na vzniku, miera zavinenia poškodenia predstavuje 5%. Zo záznamu Inšpektorátu práce Košice zo 15.4.2011 zistil, že v príčinnej súvislosti s udalosťou pracovného úrazu boli zistené nedostatky zo strany postihnutého t.j. Ľ. F. u ktorého došlo k porušeniu § 12 ods. 2 písm. a) zák. č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov v tom, že nedodrжал zásady ochrany zdravia pri práci a zásady bezpečného správania sa na pracovisku, s ktorými bol preukázateľne oboznámený tým, že počas návratu od zvitku plechu smerom k deliacej linke vošiel do nebezpečnej blízkosti a jazdnej dráhy vedľa neho prechádzajúceho a zároveň aj vybočujúceho vysokozdvížneho vozíka, ktorý ho zachytil pravým zadným kolesom a spôsobil mu ťažkú ujmu na zdraví. Nedostatky zo strany zamestnávateľa neboli zistené. Z písomného oznámenia výsledku prešetrenia

sťažnosti Inšpektorátu práce Košice z 5.9.2011 (č.l. 18,19) zistil, že inšpektorát práce prešetril sťažnosť žalobcu a vyhodnotil jednotlivé časti sťažnosti následne: 1. Nevykonanie vyšetrovacieho pokusu, ktorý by hodnoverným spôsobom preukázal, akým spôsobom došlo k pracovnému úrazu. Vyhodnotenie: Inšpektori práce 23.2.2011 vyhodnotili na mieste úrazu, že nie je potrebné vykonať vyšetrovací pokus, nakoľko jeden z inšpektorov práce nastúpil do kabíny vysokozdvížneho vozíka ku vodičovi, vodič vykonal jazdu ako v čase úrazu t.z. pohl sa, zabočil doľava. Pri tomto úkone vodič videl pred seba, aj vedľa seba, vedľa vozíka, kde stál ďalší inšpektor, ktorého tiež videl. Na základe toho musel postihnutý L. F. náhle vojsť do priestoru zadného kolesa, čo obsluha vozíka nemohla predvídať. Z tohto dôvodu nebolo nutné vykonať vyšetrovací pokus. V tomto bode je sťažnosť podľa inšpektorátu práce neopodstatnená. 2. Nevykonanie ohliadky miesta úrazu, ktorá by popisovala dôležité skutočnosti pre objasnenie okolností vzniku úrazu. Vyhodnotenie: inšpektor práce prišiel na miesto úrazu neskôr ako príslušníci polície, z tohto dôvodu bola pri vyšetrení príčin závažného pracovného úrazu použitá ohliadka miesta činu spracovaná OO PZ v Strážskom zo 17.2.2011 o 8.00 hod., kde boli uvedené skutočnosti o mieste úrazu. V tomto bode je sťažnosť neopodstatnená. 3. Nedostatočné zdokumentovanie preukázateľnosti porušeného predpisu poškodeným - zásady ochrany zdravia pri práci a zásady bezpečného správania sa na pracovisku a posúdenia interných predpisov zamestnávateľa. Vyhodnotenie: inšpektori práce v zázname o vyšetrení príčin pracovného úrazu uviedli porušený predpis zo strany postihnutého, a to na základe zistených skutočností v čase úrazu, fotodokumentácie, predložených dokumentov a z výpovedí svedkov (aj postihnutého). Porušenie zo strany zamestnanca je uvedené ako prevencia proti opakovaniu sa podobných udalostí a neslúži ako podklad pre rozhodnutia iných štátnych orgánov. V tomto bode je sťažnosť neopodstatnená. 4. Neprešetrovanie povinností, ktoré mal dodržať v súvislosti s okolnosťami vzniku úrazu vodič vozíka ako aj jeho zamestnávateľ a zamestnávateľ poškodeného. Vyhodnotenie: inšpektori práce prešetrili všetky uvádzané okolnosti ako rýchlosť vozíka - mohla byť neprimeraná, nakoľko sa jednalo o rozbeh, pohnutie a zatočenie s vozíkom, z kabíny vozíka bol rozhľad bezproblémový na vozíku bola funkčná signalizácia, tiež prevádzkový stav vozíka bol podľa predloženého kontrolného formulára technického stavu bez nedostatkov a tiež aj v stave komunikácií neboli nedostatky. V tomto bode je sťažnosť neopodstatnená. Z rozhodnutia sociálnej poisťovne pobočka Bratislava č.XXXXX-XX/XXXX-L. zo 7.2.2012 zistil, že podľa § 85 a v súlade s § 110 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, žalobca, ktorý bol uznaný za dočasne práceneschopného od 17.2.2011 v dôsledku pracovného úrazu zo 17.2.2011 nemá nárok na úrazový príplatok a to na základe toho, že 27.1.2012 bol na sociálnu poisťovňu doručený list zamestnávateľa z 23.1.2012 Reakcia na výzvu z 9.12.2011, v ktorej stanovil po opätovnom posúdení príčin pracovného úrazu poškodeného mieru zavinenia poškodeného na 100%. Zo správy o vyšetrení príčin závažného pracovného úrazu vykonanej komisiou menovaného vedúcim prevádzky zo 17.2.2011 a to O. L., A.. E. Č. C. A.. A. L. zistil, že komisia konštatovala, že ZPU z hľadiska klasifikácie príčin pracovného úrazu zatrieduje tieto PU do skupiny č. 8 používanie nebezpečných postupov alebo spôsobov práce vrátane konania bez oprávnenia proti príkazu, zákazu a pokynom zotrávania v ohrozenom priestore. Zo záznamu o absolvovaní vstupného školenia na pracovisku, zistil, že žalobca bol školený na ochranu pred požiarom 23.2.2010 v rozsahu 1 hodine. Školenie vykonal A.. J. Z.. Zo záznamu o absolvovaní vstupnej inštruktáže na pracovisku zistil, že žalobca bol s bezpečnostnými predpismi a zásadami bezpečnosti práce na pracovisku oboznámený 27.5.2010 v rozsahu 5 hodín, pričom školenie vykonal O. L.. Zo záznamu o absolvovaní pravidelného školenia o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci (č.l.45) zistil, že žalobca absolvoval školenie 27.4.2010, 27.5.2010 a 16.7.2010 bolo odborné školenie BOZP, ktoré vykonal p. Č., technik BOZP. Citoval zo Slovenskej technickej normy (STN) Motorové vozíky, Bezpečnostné predpisy STN ISO 3691 +Amd 1 z článku 14.1.5.1, 14.2.3, 14.2.3.1 (č.l.60), Z dopravného poriadku pre prevádzku motorových vozíkov Deliace centrum s.r.o. , Hattalova 12, Bratislava článku 6.2.1, 6.2.2., 6.3.4. (č.l. 178-188). Ďalej uviedol ako vypovedali svedkovia H. Ž. (vodič vysokozdvížneho vozíka č.l. 202), Y. H. (zamestnanec žalovaného č.l. 37, 224-225), A.. C. P. (č.l. 126), E.. E. P. (č.l. 128), A.. E. Č. (č.l. 130), A. L. (č.l. 205, 220-224), E. F. (č.l. 227), H.. E. V. (č.l.233), O. L. (č.l. 240) a poukázal nato, čo uviedli právni zástupcovia účastníkov konania v svojich záverečných rečiach. Uviedol, že predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáha určenia rozsahu zodpovednosti žalovaného za pracovný úraz, ktorý utrpel na pracovisku 17.2.2011. Žaloba o určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú úrazom nie je žalobou o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie, je v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. a mal zato, že netreba preto v priebehu konania naliehavý právny záujem vyslovene tvrdiť ani preukazovať. V tomto prípade neprichádza do úvahy skúmanie naliehavého právneho záujmu, ako je tomu u určovacích žalôb podľa ust. § 80 písm. c/ O. s. p.. Citoval § 195 ods.1, 196 ods.1 písm. a), § 195 Zákonníka práce (ďalej len ZP) a uviedol, že dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa môže byť len preukázané

zavinené konanie zamestnanca, ktoré je v príčinnej súvislosti so vznikom škody, pričom dôkazné bremeno pri zbavení sa zodpovednosti je na strane zamestnávateľa. Ten musí preukázať, že postihnutý zamestnanec porušil právne alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia, že ide o zavinené porušenie predpisov zo strany zamestnanca, ktorý bol s týmito predpismi riadne a preukázateľne oboznámený, pričom ich znalosť zamestnávateľ sústavne vyžadoval a kontroloval a uvedené skutočnosti boli jedinou príčinou škody. Pri úplnej liberácii musí zamestnávateľ dokázať zavinenie zamestnanca, ktoré sa nepredpokladá. Zavinenie zamestnanca sa vzťahuje len na porušenie uvedených predpisov, ktoré bolo v príčinnej súvislosti s poškodením zdravia. Uzavrel, že na základe vykonaného dokazovania s prihliadnutím na všetko čo vyšlo za konania najavo v zmysle § 132 O. s. p. dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný a preto žalobe vyhovel a určil, že žalovaný zodpovedá za pracovný úraz zo 17.2.2011 v celom rozsahu. V konaní považoval za preukázané, že žalobca pracoval u žalovaného ako údržbár na deliacej linke, že žalobca mal umožnený pohyb po celej hale, čo vyplynulo zo svedeckých výpovedí svedka A. L. na pojednávaní 23.5.2014, ktorý uviedol, že žalobcovi bol pohyb umožnený, keďže mal pracovný priestor celú halu, O. L., ktorý uviedol, že p. F. bol údržbár a vlastne mal pridelenú prácu, ktorú mal vykonávať, čiže sa mohol pohybovať po celej prevádzke a pri pohybe vozíka sa človek musí sám rozhodnúť v danej chvíli, či tam má vojsť alebo nie. Ďalej vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že postup inšpektorátu práce pri vyšetrowaní príčin tohto pracovného úrazu bol nedostatočný, príčiny pracovného úrazu boli vyšetrené nedostatočne s následným nedostatočným odôvodnením ako aj absenciou zadokumentovania rozhodujúcich skutočností, čo malo za následok nesprávne závery o zistených nedostatkoch zo strany jednotlivých zainteresovaných subjektov. Podľa jeho názoru nedostatočne prešetril povinnosti, ktoré mal v súvislosti s prevádzkou vozíka dodržiavať vodič vozíka ako aj žalovaný, ďalej nevykonali vyšetrovací pokus pracovného úrazu, rovnako nevykonali ohliadku miesta úrazu, kde sa odvolávajú len na zabezpečenie dôkazu policajným orgánom OO PZ Strážske. Tieto skutočnosti o spochybňovaní šetrenia pracovného úrazu, ktoré uskutočňoval Inšpektorát práce Košice neobjasnili ani vypočutí pracovníci inšpektorátu práce na pojednávaní 29.10.2013 a neobjasnili sporné skutočnosti, ktoré vzbudzovali pochybnosti o správnosti šetrenia pracovného úrazu žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na to, že svedok A. P. opakovane neodpovedal na účastníkmi položené otázky resp. odpovedal len vo všeobecnej rovine, hoci položené otázky sa týkali šetrenia konkrétneho pracovného úrazu. Podľa jeho názoru o nedostatočnom vyšetrowaní pracovného úrazu zo strany inšpektorátu práce svedčí aj výpoveď svedka E. P., ktorý uviedol, že pre inšpektorát práce bolo smerodajné to, že vodič VZV Ž. im vo výsluchu nehovoril, že by boli nejaké poruchy na VZV, pričom kontrolný formulár technického stavu VZV bol v poriadku. Tento svedok navyše uviedol, že vodič VZV nevykonával jazdu pri prešetrowaní úrazu inšpektorátom práce, čo si odporuje tvrdeniam obsiahnutým v písomnom oznámení Inšpektorátu práce Košice o výsledku šetrenia sťažnosti z 5.9.2011, v ktorom sa uvádza: „inšpektori práce 23.2.2011 vyhodnotili na mieste úrazu, že nie je potrebné vykonať vyšetrovací pokus, nakoľko jeden z inšpektorov práce nastúpil do kabíny vysokozdvížneho vozíka k vodičovi, vodič vykonal jazdu ako v čase úrazu, t.z. pohl sa a zabočil doľava. Pri tomto úkone vodič videl pred seba aj vedľa vozíka, kde stál ďalší inšpektor, ktorého tiež videl. Na základe toho musel postihnutý p. F. náhle vojsť do priestoru zadného kolesa, čo obsluha vozíka nemohla predvídať. Z toho dôvodu nebolo nutné vykonať vyšetrovací pokus. V tomto smere teda nevyšlo počas dokazovania najavo, že by žalobca bol ohľadom svojho pohybu po hale kedykoľvek pred úrazom nejakým spôsobom upozorňovaný či už p. L. alebo p. L.. Nemal v konaní za preukázané, že u žalovaného boli v čase úrazu označené dopravné cesty, po ktorých sa mal pohybovať vysokozdvížny vozík, pretože svedkovia H. C. F. uviedli, že u žalovaného neboli vyznačené žiadne čiary pre pohyb vysokozdvížneho vozíka, ani bočné uličky, boli len vyznačené čiary pre vstup kamiónov do haly. Túto skutočnosť, že išlo o vstup kamiónov do haly mal preukázanú z výpovede svedka Č. C. L., rovnako aj svedka Ž.. Žiaden zo svedkov nepotvrdil, že takéto cesty boli v čase úrazu vyznačené (s výnimkou vyznačenia vstupnej komunikácie pre kamióny) a neuvádzala to ani správa žalovaného o vyšetrowaní príčin závažného pracovného úrazu zo 16.3.2011 ako ani Inšpektorát práce Košice vo svojom zázname z 15.4.2011. Uviedol, že sa stotožnil aj s právnym názorom žalobcu, že bezpečnostný predpis pre výkon vstupného školenia z BOZP z r. 2010 a jeho stať 15 bod 11, na strane 52, v ktorom sa uvádza Nevstupuj do pracovného priestoru stroja, ochrannej zóny stroja, pod zdvihnuté bremeno, čoho porušenie dával na ťarchu žalobcu žalovaný, pretože tento vnútorný predpis nešpecifikuje, aký konkrétny priestor v hale je potrebné rozumieť pod spojeniami pracovný priestor stroja a ochranná zóna stroja, nakoľko ak žalovaný mal v úmysle, aby v prevádzkovej hale bol pracovný priestor stroja celá prevádzková hala, mal to náležite vymedziť vo svojom vnútornom predpise a žalobcu preukázateľne poučiť, čo sa však nestalo, pričom pracovným priestorom VZV však nemohla byť logicky celá hala, ako to tvrdí žalovaný, nakoľko v určitých priestoroch haly sa

VZV jednoznačne nemohol pohybovať resp. v nich pracovať napr. v miestach, kde boli v danú dobu poukladané zvitky, či v priestoroch, kde bola umiestnená deliaca linka. Žalovanému sa v danom prípade nepodarilo dokázať zavinenie zamestnanca, ktoré sa nepredpokladá. Jeho tvrdenie, že škoda bola spôsobená pracovným úrazom výlučne zavineným porušením povinností zo strany žalobcu, porušením bezpečnostného predpisu č. 1000-01-2010, pričom poukázal na závery uznesenia OO PZ SR Strážske a záznamu z inšpektorátu práce, sa nepreukázali. Osobitne poukázal na tú skutočnosť, že uznesenie OO PZ vychádzalo zo záznamu Inšpektorátu práce v Košiciach, ktorý podľa jeho názoru bol nedostatočne spracovaný a neboli náležite zistené dôvody vzniku pracovného úrazu a z toho dôvodu žalobe v celom rozsahu vyhovel a má za to, že žalovaná strana v plnom rozsahu zodpovedá za pracovný úraz žalobcu, ktorý nenesie na tom úraze žiadnu vinu. Tvrdenie, že žalobca musel náhle vojsť do priestoru zadného kolesa VZV, čo obsluha vozíka nemohla predvídať, považuje za náležité neobjasnené, nakoľko žiadny očitý svedok tohto pracovného úrazu nebol a inšpektorát práce nevykonal vyšetrovací pokus tak, ako by to mal vykonať pri zisťovaní príčin pracovného úrazu a z toho dôvodu rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. O trovách konania bude rozhodnuté podľa §151 ods.3 O. s. p. a to tak, že bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci.

Proti rozhodnutiu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie podľa § 201 O.s.p. odvolanie, z dôvodov podľa: § 205 ods. 2 písm. d) - prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 205 ods.2 písm. f) - rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, a žiadal zmeniť rozsudok a žalobu zamietnuť.

I. Súd v odôvodnení rozsudku o.i. konštatoval, že v konaní nebolo preukázané zavinené konanie žalobcu, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s úrazom, ktorý utrpel žalobca 17.2.2011 a zároveň vyslovil názor, že šetrenie úrazu, ktoré vykonali okrem komisie žalovaného, policajný orgán OO PZ Strážske a taktiež Inšpektorát práce malo byť nedostatočné, a to predovšetkým z dôvodu, že nebol vykonaný vyšetrovací pokus pracovného úrazu. Tento záver súdu on pokladá za zjednodušený a nezodpovedajúci vykonanému dokazovaniu a navyše bez vyhodnotenia samotného úrazového deja a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi úrazovým dejom a následkom, vrátane vyhodnotenia konania žalobcu, resp. zavineného porušenia povinností z jeho strany. K skutkovému stavu uviedol, že žalobcovi 17.2.2011 boli uložené pokynom jeho nadriadeného - A. L. (zástupca vedúceho prevádzky) konkrétne pracovné úlohy, ktoré mal v uvedený deň plniť v jeho pracovnej pozícii údržbára. Pri plnení zadaných pracovných úloh sa žalobca v uvedený deň, resp. v čase úrazu vôbec nemal pohybovať po hale v časti, ktorá je pracovným priestorom vysokozdvížneho vozíka (ďalej len „VZV“). Súd sa pri hodnotení dôkazov vyhol hodnoteniu podstatných okolností, ktoré žalovaný pokladá za právne významné, práve pokiaľ ide o bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi vznikom úrazu a konaním žalobcu. Žalobca menil účelovo svoju výpoveď pokiaľ ide o dôvod, pre ktorý sa nachádzal v mieste úrazu (tvrdenie o tom, že mal ísť do blízkosti miesta úrazu po rukavice a hasák, ktorý na sa mieste vôbec nenašiel, tvrdenie o tom, že mal zaniest' poškodenú hadicu, ktorá taktiež v uvedený deň nebola v rámci údržby menená a nenašla sa). Tieto tvrdenia žalobcu boli v konaní preukázané ako nepravdivé, nakoľko ani jeden z orgánov, ktoré šetrili úraz na mieste úrazu a ani v jeho okolí nenašli tieto predmety (s výnimkou rukavíc). Druhým nepravdivým tvrdením žalobcu je, že pre hlučnosť linky nemohol počuť hluk VZV, ktorý sa nachádzal v jeho blízkosti, pričom linka sa nachádzala vo vzdialenosti cca 12 až 15 metrov. Toto nepravdivé tvrdenie vyvrátili všetci svedkovia, ktorí boli prítomní na pracovnej zmene. V tomto smere žalovaný dáva do pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca pracoval v priestoroch výrobnéj haly, v ktorej sa v krajnej časti nachádzala linka a zvyšná časť bola priestorom na manipuláciu so zvitkami plechov, ktorú vykonával VZV. Okrem týchto priestorov boli v hale vyznačené aj priestory pre pohyb zamestnancov (chodníky) a taktiež vyznačená komunikácia, resp. príjazd do haly pre kamióny za účelom nakládky a vykládky zvitkov a plechov. Tretie, nepodložené tvrdenie žalobcu, sa týka rýchlosti pohybu VZV, resp. jeho zrýchlenia pri pohyvaní. Jeho rýchlosť v tom čase je prakticky na úrovni pomalej chôdze. Uvedené skutočnosti súd v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevyhodnotil, predovšetkým ako faktory, ktoré pôsobili v čase úrazu a ktoré vzhľadom na pracovné skúsenosti žalobcu a poznanie pracovného prostredia a činnosti VZV, musel žalobca pri svojom konaní predvídať a rešpektovať. Jednoznačne musel predpokladať, že sa nachádza v nebezpečnej blízkosti VZV, v jeho pracovnom priestore, a mal taktiež vedomosť o tom, že pri manipulácii s bremenami v pracovnom priestore pri zatáčaní VZV dochádza ku vybočeniu zadnej nápravy.

II. Nestotožnil sa ani so záverom súdu, podľa ktorého sa žalobca mohol pohybovať svojvoľne po celej ploche haly, nakoľko to nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. On (žalovaný) po celý čas v konaní poukazoval na rozdielne podmienky v procese prevádzky, a to v prípade chodu linky a manipulácie VZV so zvitkami, keď ani jeden zamestnanec sa nemohol pohybovať v priestoroch haly svojvoľne (to vyplývalo z charakteru prevádzky), podmienky v prípade nakládky a vykládky kamiónov, ktoré

mali vyznačenú komunikáciu a úkony sa realizovali za operatívneho riadenia vedúceho prevádzky, prípadne zástupcu vedúceho prevádzky a v neposlednom rade v prípade, ak nebola v prevádzke ani linka ani VZV. Tieto podmienky a pracovný režim potvrdili svedeckými výpoveďami svedkovia A. L., H. Ž., J. P., O. L.. V konaní bolo z jeho strany preukázané výpoveďami vedúcich zamestnancov, a aj radových zamestnancov, že zamestnanci boli okrem základných školení z oblasti BOZP aj operatívne usmerňovaní pokynmi riadiacich zamestnancov, bolo od nich vyžadované dodržiavanie predpisov a pokynov v oblasti BOZP a taktiež bola vykonávaná aj kontrola obvyklým spôsobom, to všetko v zmysle platnej právnej úpravy (zákon č. 124/2006 Z. z. o BOZP v znení neskorších prijatých zmien a §§146 a nasl. ZP). Vzhľadom na uvedené sa rozhodne nestotožňuje s názorom súdu, že žalobca nebol dostatočným spôsobom poučovaný o bezpečnosti pri práci, ktorú vykonával. V konaní bolo nepochybným spôsobom preukázané, že žalobca bol v dostatočnom rozsahu oboznámený s právnymi predpismi, ostatnými predpismi na zaistenie BOZP, ktoré vykonali A.. E. Č. C. O. L., ktorý osobne pri školení podrobným spôsobom žalobcu aj priamo v podmienkach výrobnéj haly oboznámil s režimom prevádzky, ktorá nie je zložitá, a ktorá sa skladá z deliacej linky a pracovného priestoru VZV, v ktorom sú uložené zvitky.

III. Pokladá za nesprávny právny názor súdu, ktorý v odôvodnení rozsudku pri aplikácii STN ISO 3691 uvádza, že on ignoroval túto normu a že v prípade, ak by boli vyhradené komunikácie pre VZV, nemuselo k úrazu vôbec dôjsť. Tento názor nezohľadňuje neustále sa meniace podmienky rozmiestnenia zvitkov v hale, pre ktoré je prakticky celá časť haly pracovným priestorom VZV, s ktorým boli zamestnanci, vrátane žalobcu oboznámení. Pri vstupnom školení, ktoré vykonal autorizovaný bezpečnostný technik A.. Č., bol kladený práve dôraz na dodržiavanie bodu 11 stať 52 bezpečnostného predpisu, ktorý prikazuje každému zamestnancovi nevstupovať do pracovného priestoru stroja, pod zdvihnuté bremeno. Tu opäť poukazuje na skutočnosť, že žalobca dobre poznal podmienky prevádzky, faktory pôsobiace počas pracovnej činnosti VZV, a jeho konanie v čase úrazu preto považuje za vedomú nedbanlivosť z jeho strany, keď porušil jednu zo základných povinností, s ktorými bol preukázateľne oboznámený. Porušenie tejto povinnosti (aj keď len z nedbanlivosti) je zavineným porušením povinnosti, ktoré je v priamej príčinnej súvislosti s úrazom, resp. následkom. Vzhľadom na uvedené meniace sa podmienky uloženia zvitkov nie je možné v podmienkach žalovaného fixným spôsobom tieto priestory deliť na ďalšie komunikácie, nakoľko to neumožňuje charakter prevádzky. Nie je ani daná bezprostredná príčinná súvislosť medzi úrazovým dejom a vyznačením, prípadne nevyznačením fixnej komunikácie.

IV. K samotnému šetreniu príčin vzniku pracovného úrazu uvádza, že toto šetrenie bolo vykonané v potrebnom rozsahu, predovšetkým pokiaľ ide o zistenie základnej príčiny vzniku pracovného úrazu. On bez zbytočného odkladu si splnil oznamovaciu povinnosť voči orgánom Polície SR a Inšpektorátu práce. Všetky rozhodujúce skutočnosti boli zdokumentované orgánmi polície, a to bez zbytočného odkladu, a priamo na mieste úrazu, následne aj inšpektormi Inšpektorátu práce Košice. Šetrenie bolo v súlade s platnou právnou úpravou vykonané aj jeho komisiou, ktorá nezasahovala do šetrenia orgánov štátu. Rozhodne nesúhlasí s názorom súdu o „pofidernom šetrení úrazu“, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ktorým sa súd stotožnil s tvrdeniami žalobcu. Súd v odôvodnení rozhodnutia si osvojil aj názor žalobcu, podľa ktorého nebol vykonaný vyšetrovací pokus pracovného úrazu, čo má byť podstatným nedostatkom pri zistení vzniku úrazu. K tomuto uvádza, že boli šetrením a obhliadkou na mieste zistené všetky podstatné informácie týkajúce sa vzniku úrazu a plnenia povinností v oblasti BOZP z jeho strany a on poskytol pri šetrení plnú súčinnosť. Navyše nie je jasné, čo by mal priniesť vyšetrovací pokus, ak ani žalobca nevedel a doposiaľ nevie uviesť iné okolnosti, za ktorých došlo k úrazu. Je toho názoru, že v konaní preukázal splnenie všetkých podmienok podľa § 196 ods. 1 písm. a) ZP, čo znamená, že nie je zodpovedný za pracovný úraz žalobcu.

V. K petitu návrhu žalobcu, ktorý sa podanou žalobou domáha určenia „zodpovednosti žalovaného za škodu vzniknutú žalobcovi pracovným úrazom zo 17.2.2011“ uvádza, že v prípade takto uplatňovaného návrhu musí žalobca v konaní preukázať podľa § 80 písm. c) O.s.p. existenciu naliehavého právneho záujmu. Podľa § 198 ods.1 písm. d) ZP škodou sa rozumie vecná škoda, ku vzniku ktorej dôjde pri úraze. Škoda je vyčísliteľná a teda žalobca sa môže domáhať úhrady vecnej škody žalobou na plnenie podľa § 80 písm. b) O. s. .p. V danom prípade si žalobca doposiaľ voči žalovanému neuplatnil žiadny nárok na úhradu vecnej škody. Prijatím zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení došlo od 1.1.2004 k legislatívnej zmene, ktorá znamenala upustenie od princípu náhrady škody v prípadoch pracovných úrazov a chorôb z povolenia zavedením úrazového poistenia a dávok úrazového poistenia. Žalobca si uplatnil svoje nároky v administratívnom konaní pred Sociálnou poisťovňou. V konaní pred Sociálnou poisťovňou nebola spornou skutočnosť, že žalobca utrpel 17.2.2011 pracovný úraz. Sporná je iba otázka zodpovednosti, resp. miery zodpovednosti v zmysle podmienok § 196 ZP, ktorú pokladá Sociálna poisťovňa za predbežnú otázku. Podľa jeho názoru sa môže žalobca v konaní pred súdom domáhať určenia miery zodpovednosti žalovaného za pracovný úraz, nie zodpovednosti za škodu z titulu

pracovného úrazu. K samotnému výroku napadnutého rozsudku uvádza, že z tohto výroku nie je možné určiť mieru jeho zodpovednosti za pracovný úraz.

Žalobca podal k odvolaniu žalovaného vyjadrenie a navrhol potvrdiť rozsudok. Nestotožnil sa s dôvodmi odvolania, tak ako ich uviedol žalovaný, nakoľko je presvedčený, že súd dostatočným spôsobom zistil skutkový stav, správne hodnotil vykonané dôkazy, pričom ani jeho právne posúdenie veci podľa žalobcu nie je postihnuté vadami. V odôvodnení rozsudku súd podľa neho dostatočne vyložil, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. On (žalobca) považuje za potrebné zaujať stanovisko ku jednotlivým bodom odvolania žalovaného:

I. Žalovaný vytyka súdu, že nevyhodnotil v odôvodnení ním uvádzané skutočnosti, ktoré pokladá za právne významné. V tejto súvislosti sa zaoberá otázkou dôvodu, pre ktorý sa on nachádzal v mieste úrazu, nenájdеныm hasákom a hadicou, hlučnosťou linky ako aj rýchlosťou pohybu VZV. V súvislosti s tým poukazuje na svoj prednes, ktorý je zaznamenaný v zápisnici z pojednávania z 26.9.2014, kde sa k tomu náležite vyjadril, pričom ich naďalej považuje (na rozdiel od žalovaného) za právne bez významu v tomto spore. Zároveň podotýka, že tieto skutočnosti aj samotný žalovaný nepovažoval za rozhodujúce, čo vyplýva z prednesu právneho zástupcu žalovaného na vyššie uvedenom pojednávaní.

II. Podľa žalovaného nezodpovedá vykonanému dokazovaniu záver súdu o prípustnosti pohybu žalobcu po celej hale. V súvislosti s tým poukazuje na rozdielne podmienky v procese prevádzky, pričom uvádza svedkov, ktoré tieto podmienky potvrdili. Podľa neho tvrdenia žalovaného sú účelové, nakoľko charakter jeho práce resp., jeho pracovná pozícia umožňovala jeho voľný pohyb po hale, a to bez ohľadu na to, či bol alebo nebol v chode VZV, čo v podstate potvrdil aj svedok L.. Žalovaný zámerne opomenul svedkov, ktorí potvrdili výpoveď žalobcu, podľa ktorej voľný pohyb po hale nebol zakázaný, a to p. F. C. H..

III. Žalovaný poukazuje na meniace sa podmienky rozmiestnenia zvitkov v hale, pre ktoré bola prakticky celá hala pracovným priestorom VZV, pričom nebolo možné fixným spôsobom tieto priestory deliť na ďalšie komunikácie, nakoľko to neumožňoval charakter prevádzky. Podľa neho skutočnosť, že rozmiestnenie zvitkov v hale bolo rôzne a menilo sa nezbavovalo žalovaného povinnosti usporiadať si pracovné podmienky prevádzkovej hale takým spôsobom, aby bola splnená technická norma STN ISO 3691, t.j., aby sa VZV pohyboval iba po vyhradených komunikáciách a aby boli vyznačené komunikácie pre pohyb zamestnancov. Žalovaný počas konania nepredložil žiaden jednoznačný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že pracovným priestorom VZV bola celá hala resp. že VZV sa môže v hale pohybovať prakticky hocikde. Zo žiadneho predloženého vnútorného predpisu žalovaného to taktiež nevyplývalo. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že on bol oboznámený so skutočnosťou, že celá hala je pracovným priestorom VZV, uvádza, že sa toto tvrdenie nezakladá na pravde. Dáva pritom do pozornosti súdu rozpor v tvrdeniach žalovaného, keď na str. 2 odvolania uvádza, že v hale boli vyznačené priestory pre pohyb zamestnancov (chodníky), pričom na str. 3 uvádza, že charakter prevádzky neumožňoval nejakým fixným spôsobom priestory deliť na ďalšie komunikácie. Žalovaný zastáva názor, že nie je daná bezprostredná príčinná súvislosť medzi úrazovým dejom a vyznačením resp. nevyznačením fixnej komunikácie. Podľa neho však ide o dôležitú otázku, nakoľko pokiaľ on ako aj svedkovia F.Č. C. H. počas konania tvrdili, že v hale neboli vyznačené komunikácie, po ktorých sa mohli pohybovať, pričom neboli vyznačené ani komunikácie pre pohyb VZV, nemohol vstúpiť do pracovného priestoru VZV, ako tvrdí žalovaný. Dáva do pozornosti súdu, že bod 11 stať 52 bezpečnostného predpisu, na ktorý sa opakovane odvoláva žalovaný, mal všeobecnú povahu, a teda neurčoval, čo sa konkrétne rozumie pod pracovným priestorom VZV, do ktorého bol príkaz nevstupovať resp. o akú plochu sa jedná. Nemožno preto jemu vyčítať niečo, čo žalovaný dostatočným a preukázateľným spôsobom nevymedzil.

IV. Podľa žalovaného prešetrovanie príčin pracovného úrazu bolo vykonané v potrebnom rozsahu, predovšetkým pokiaľ ide o zistenie základnej príčiny vzniku pracovného úrazu. Rozhodne nezastáva tento názor žalovaného, pričom poukazuje na svoje doterajšie písomné ako aj ústne prednesy, v ktorých sa podrobne vyjadroval ku jednotlivým závažným námietkam voči šetreniu jeho pracovného úrazu. Základná príčina vzniku pracovného úrazu však nebola zistená jednoznačným spôsobom, pričom naďalej vyvoláva značné pochybnosti, ktoré sa pre nemožnosť realizácie neodkladných a neopakovateľných úkonov v procese šetrenia príčin tohto pracovného úrazu nedajú toho času už odstrániť. Žalovaným resp. inšpektorátom práce uvádzaný úrazový dej vôbec nemusel nastať spôsobom ako tieto subjekty prezentovali, a nedá sa vylúčiť ani alternatíva, uvádzaná žalobcom, podľa ktorej neniesol zodpovednosť na vzniku predmetného úrazu. Preukázanie dôvodov zbavenia sa zodpovednosti za jeho pracovný úraz bolo na strane žalovaného ako zamestnávateľa, a to za stavu, keď priami svedkovia pracovného úrazu neboli. Pokiaľ však žalovaný nedokázal jednoznačne a hodnoverne preukázať akýkoľvek dôvod zbavenia sa svojej zodpovednosti v zmysle § 196 ZP, pričom výpovede

súdom vypočutých svedkov sa značne líšili v podstatných veciach, muselo to mať za následok vyhovieť žalobe.

V. Žalovaný vo svojom odvolaní poukazuje na skutočnosť, že on nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu v tejto veci, hoci takáto povinnosť mu vyplývala z ustanovenia § 80 písm. c) O. s. p.. Podľa neho nebolo potrebné v tomto konaní preukazovať naliehavý právny záujem, nakoľko v prípade podanej žaloby o určenie zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom, nešlo o určovaciu žalobu (aj keď sa to na prvý pohľad mohlo zdať), ale o žalobu inú, v § 80 O. s. p. neupravenú, pri ktorej netreba preukazovať naliehavý právny záujem, čo vyplýva aj z judikatúry všeobecných súdov (napríklad priložený rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 20.11.2013 v konaní pod sp. zn. 2CoPr/2/2013). Žaloba, ktorú on podal, je žalobou o určenie právnej skutočnosti (teda nie je žalobou o určenie právneho vzťahu alebo práva), ktorá je prejudiciálne významná pre rozhodnutie v inom konaní (pred Sociálnou poisťovňou) o jeho nárokoch, ktoré mu prislúchajú titulom pracovného úrazu. Žiada sa uviesť, že súdy v občianskom súdnom konaní riešia aj spory vyplývajúce z pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom, v ktorých sa rieši základ nároku poškodeného zamestnanca na jednotlivé plnenia, vyplývajúce zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom.

Považoval názor žalovaného, podľa ktorého sa mohol domáhať len určenia miery zodpovednosti žalovaného za pracovný úraz a nie zodpovednosti za škodu z titulu pracovného úrazu za nesprávny. Zodpovednosť zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úrazu upravuje § 195 a nasl. ZP, a to vo všeobecnej rovine, t.j. bez ohľadu na to, či sa jedná o vecnú alebo inú škodu alebo či ide o škodu, ktorú odškodňuje priamo zamestnávateľ (vecná škoda), alebo Sociálna poisťovňa (cez dávky úrazového poistenia, ktorého platiteľom je zamestnávateľ). To isté platí o § 196 ZP, upravujúceho dôvody na úplné alebo čiastočné zbavenie sa zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú zamestnancovi pracovným úrazom, nakoľko zamestnávateľ sa svojej zodpovednosti zbavuje ako takej (teda vo všeobecnej rovine), pričom je právne irelevantné o aký nárok zamestnanca, ktorý mu prislúcha titulom pracovného úrazu sa jedná. Inak povedané, aj v prípade nárokov, ktoré neupravuje ZP, ale zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení ako úrazové dávky (náhrada za bolesť, náhrada za SSU atď.) sa zamestnávateľ zbavuje svojej zodpovednosti za škodu vždy jedine podľa § 196 ZP. Podľa neho zodpovednosť zamestnávateľa za pracovný úraz je zodpovednosťou zamestnávateľa za škodu vzniknutú zamestnancovi pracovným úrazom. Formulácia petitu žaloby vychádza priamo z textu ustanovenia § 195 ods.1 ZP, kde je zakotvená zodpovednosť zamestnávateľa za škodu vzniknutú zamestnancovi pracovným úrazom. Pokiaľ žalovaný sa celkom nezbaví svojej zodpovednosti za škodu v zmysle § 196 ZP ods.1 ZP, je zamestnávateľ zodpovedný za škodu vzniknutú zamestnancovi pracovným úrazom, a to aj v situácii, keď zamestnancovi bola spôsobená iná ako vecná škoda. V tomto konaní bola sporná otázka či je žalovaný zodpovedný za škodu spôsobenú žalobcovi pracovným úrazom. Kým on počas celého konania tvrdil, že žalovaný je za ňu zodpovedný, žalovaný tvrdil presný opak, teda že sa svojej zodpovednosti úplne zbavil s poukazom na § 196 ods. 1 ZP. Úlohou súdu teda bolo rozhodnúť či žalovaný preukázal naplnenie niektorého z dôvodov obsiahnutých v 196 ZP, ktoré by ho zbavovali celkom alebo sčasti zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi pracovným úrazom. Pokiaľ súd dospel po vykonanom dokazovaní ku záveru, že žalovaný sa nezbavil svojej zodpovednosti ani sčasti, nebolo povinnosťou súdu stanovovať percento resp. mieru zodpovednosti žalovaného, nakoľko je evidentné, že bez takéhoto vymedzenia bola zodpovednosť žalovaného stanovená v plnom rozsahu. Jedine v prípade, keby súd považoval za dôvodné čiastočné zbavenie sa zodpovednosti žalovaného bolo by povinnosťou súdu stanoviť (napr. percentuálne) v akom rozsahu je daná zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi pracovným úrazom, čo však nebol tento prípad.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok, ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo súd úplne zistil skutkový stav, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožnil, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp.

zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p. Práve naopak tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní týkajúce sa skutkového stavu neplynuli z vykonaného dokazovania. Žalovaný nijako nepreukázal svoje tvrdenie, že žalobca v uvedený deň, resp. v čase úrazu sa vôbec nemal pohybovať po hale, nepredložil o tom žiaden dôkaz, z ktorého by táto skutočnosť vyplynula (interný predpis žalovaného, pracovná zmluva, popis práce, náplň práce žalobcu). Skutočnosť, že nadriadený - A. L. (zástupca vedúceho prevádzky) pridelil žalobcovi konkrétne pracovné úlohy, ktoré mal v uvedený deň plniť nepreukazujú, že v uvedený deň mal zakázané sa zdržiavať v hale resp. v pracovnom priestore VZV. Žalovaný nepreukázal, aby pracovisko žalobcu bolo označené ako nebezpečný priestor, kde nebolo možné vstupovať, nepreukázal aby mal v čase úrazu vyhradené bezpečnostné chodníky určené pre bezpečný pohyb. Z dokazovania vyplynulo, že tieto boli zakreslené až potom ako sa úraz stal. Takže neobstojí ani tvrdenie v odvolaní, že vo výrobnjej hale sú rozdielne a neustále meniace sa podmienky v procese prevádzky, a to v prípade chodu linky a manipulácie VZV so zvitkami, a že ani jeden zamestnanec sa nemohol pohybovať v priestoroch haly svojvoľne. Táto skutočnosť nevyplynula ani z predpisov žalovaného ani z výpovedí zamestnancov žalovaného. Bez relevantných dôkazov je aj jeho tvrdenie, že rýchlosť VSV bola prakticky na úrovni pomalej chôdze, keďže žiadne meranie v tomto smere pri prešetrovaní úrazu vykonané nebolo. Rovnako nedôvodná je aj námietka žalovaného týkajúca sa nevyhodnotenia faktorov, ktoré pôsobili v čase úrazu a ktoré mal žalobca predvídať a rešpektovať, lebo z dokazovania jasne a jednoznačne vyplynulo, že žiaden zo zamestnancov nevedel vyhodnotiť, čo je nebezpečná blízkosť resp. aká je bezpečná vzdialenosť pri zabáčaní VZV (viď výpoveď svedka J. P. hlavného operátora prevádzky).

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Ak žalovaný považuje odôvodnenie rozsudku za nedostatočné, lebo súd sa s hodnotením vykonaných dôkazov nevysporiadal dostatočne, ide len o jeho subjektívny pocit.

K ďalším námietkam žalovaného, že žalobca v konaní pred súdom sa mal domáhať určenia miery zodpovednosti žalovaného za pracovný úraz a nie zodpovednosti za škodu z titulu pracovného úrazu

a, že zo samotného výroku napadnutého rozsudku nie je možné určiť mieru jeho zodpovednosti za pracovný úraz je potrebné doplniť, že podľa § 195 ods. 1 ZP v znení platnom k 17.2.2011, ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere.

Podľa § 195 ods. 2 ZP pracovný úraz je poškodenie zdravia, ktoré bolo zamestnancovi spôsobené pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, nezávisle od jeho vôle krátkodobým, náhlym a násilným pôsobením vonkajších vplyvov.

Podľa § 195 ods. 6 ZP zamestnávateľ zodpovedá za škodu, aj keď dodržal povinnosti vyplývajúce z osobitných predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ak sa zodpovednosti nezbaví podľa § 196.

Podľa § 196 ods.1 ZP zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že a) škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali, alebo b) škodu si spôsobil postihnutý zamestnanec pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok a zamestnávateľ nemohol škodu zabrániť.

Podľa § 196 ods.2 ZP zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti sčasti, ak preukáže, že a) postihnutý zamestnanec porušil svojím zavinením právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený, a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody, b) jednou z príčin škody bolo, že zamestnanec bol pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok, c) zamestnancovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyselne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví.

Podľa § 196 ods.3 ZP ak sa zamestnávateľ zbaví zodpovednosti sčasti, určí sa časť škody, za ktorú zodpovedá zamestnanec, podľa miery jeho zavinenia. V prípade uvedenom v odseku 2 písm. c) sa zamestnancovi uhradí aspoň jedna tretina škody.

Podľa § 196 ods.4 ZP pri posudzovaní, či zamestnanec porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci [odsek 1 písm. a) a odsek 2 písm. a)], alebo osobitné predpisy, nemožno sa dovolávať len všeobecných ustanovení, podľa ktorých si má každý počínať tak, aby neohrozil svoje zdravie a zdravie iných.

Podľa § 196 ods.6 ZP za ľahkomyselné konanie podľa odseku 2 písm. c) nemožno považovať bežnú neopatrnosť a konanie vyplývajúce z rizika práce.

Odvolací súd konštatuje, že prejednanie a rozhodovanie veci, ktorej predmetom je určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu ním vzniknutú, patrí v zmysle § 7 ods.1 O.s.p. v spojení s § 14 Zákonníka práce do právomoci súdu. Aj po prijatí zákona č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov účinného od 01.01.2004, sa v ZP naďalej nachádza právna úprava zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a pri chorobe z povolania týkajúca sa predpokladov zodpovednosti za škodu (§ 195 ZP), podmienok zbavenia sa zodpovednosti za škodu (§ 196 ZP).

Vykonaným dokazovaním (žalovaným, inšpektorátom práce a políciou) zameraným na zistenie príčiny vzniku pracovného úrazu žalobcu nebol preukázaný základný predpoklad, z ktorého následne žalovaný vychádzal a síce, že žalobca náhle vošiel do jazdnej dráhy VZV resp. nijako nebolo vyvrátené tvrdenie, že úraz sa stal tak ako to uvádza žalobca, a síce, že vozík ho zozadu zachytil. Účastníci sú si rovní aj z hľadiska povinnosti tvrdenia a povinnosti dôkaznej (§ 18 O.s.p.)

Ustanovenie § 195 ZP vychádza z objektívnej zodpovednosti zamestnávateľa, keď jej predpokladom nie je zavinenie a v niektorých prípadoch ani protiprávnosť. Na vznik zodpovednosti sa však vyžaduje

vznik ujmy, škodná udalosť a príčinná súvislosť medzi škodnou udalosťou a škodou. K pracovnému úrazu nemusí dôjsť z jedinej príčiny, ale aj z viacerých príčin, pričom pri tejto zodpovednosti musí ísť o zamestnanca v pracovnom pomere alebo inom právnom vzťahu. Dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa môže byť len preukázané zavinené konanie zamestnanca, ktoré je v príčinnej súvislosti so vznikom škody, pričom dôkazné bremeno pri zbavení sa zodpovednosti je na strane zamestnávateľa. Ten musí preukázať, že postihnutý zamestnanec porušil právne alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia, že ide o zavinené porušenie predpisov zo strany zamestnanca, ktorý bol s týmito predpismi riadne a preukázateľne oboznámený, pričom ich znalosť zamestnávateľ sústavne vyžadoval a kontroloval a uvedené skutočnosti boli jedinou príčinou škody (§196 ods. písm. a/), alebo si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania, hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyseľne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý (§196 ods.2 písm.c/).

Odvolací súd v zhode so závermi súdu prvého stupňa konštatuje, že vykonané dokazovanie nepotvrdilo, aby žalobca namietaným spôsobom porušil predpisy bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo konal v rozpore s obvyklým spôsobom správania.

Nedôvodnou je napokon aj námietka žalovaného pokiaľ ide o uplatnený petit žaloby zo strany žalobcu. Žaloba korešponduje so znením § 195 ZP a jej cieľom bolo konečné vyriešenie otázky miery zodpovednosti subjektov pracovno - právneho vzťahu za vzniknutú škodu. V prejednávanvej veci nešlo o rozhodovanie o žalobe o určenie, či tu právny vzťah, alebo právo je, alebo nie je (§ 80 písm. c/ O.s.p.), ale o určenie právnej skutočnosti, ktorá je prejudiciálne významná pre rozhodnutie v inom konaní o ďalších nárokoch žalobcu, v danom prípade pred príslušnou Sociálnou poisťovňou. Nedôvodná je aj námietka, že z tohto výroku rozsudku nie je možné určiť mieru zodpovednosti, lebo tá by sa určovala len v prípade ak by sa žalovaný sčasti zbavil zodpovednosti (§196 ZP), výrok je určitý.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa spolu s trovami prvostupňového konania (§224 ods.4).

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.